

Arrest

nr. 246 434 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De relevante feiten worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, geboren te Podgorica (Montenegro) op 30.10.1972.

Volgens de aankomstverklaring gedaan te Herentals en opgenomen in het administratief dossier, kwam verzoekende partij aan in België op 15.07.2010.

Verzoekende partij verblijft op dat moment te [...], samen met zijn echtgenote van Montenegrijnse nationaliteit, zijn drie kinderen van Montenegrijnse nationaliteit en zijn schoonmoeder die de Belgische nationaliteit bezit.

De echtgenote van verzoekende partij dient meerdere aanvragen in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Zij doet dit een eerste maal op 18.10.2010. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 01.04.2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing wordt afgewezen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26.07.2011.

Een volgende aanvraag, ingediend op 06.09.2011, wordt geweigerd met de beslissing van 01.03.2012 van de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie.

Op 29.07.2013 doet verzoekende partij zelf een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 08.01.2014 neem de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18.05.2017 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie of voor een identiteitskaart voor vreemdeling, in de hoedanigheid van familielid van een Zwitserse onderdaan, in functie van zijn echtgenote S.K..

Op 17.11.2017 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van zijn F-kaart.

Op 12.08.2018 overlijdt mevrouw S.K. als gevolg van opzettelijke slagen en verwondingen, door verzoekende partij aangebracht.

Op 10.05.2019 neemt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27.09.2019 dient verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, en dit in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, F.K..”

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 17 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52. §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 27.09.2019 een aanvraag in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, K.F. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid.4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg. die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt evenwel dat betrokkene officieel zou samenwonen met zijn kind Echter, betrokkene staat heden onder elektronisch toezicht bij voorhechtenis voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg van zijn echtgenote, de moeder van referentiepersoon. Het adres op de opsluitingsfiche, hetwelke hij heeft opgegeven bij het verlaten van de gevangenis, verschilt van betrokkenes inschrijvingsadres, namelijk [...] Er ligt verder geen enkel bewijs voor dat betrokkene de uitdrukkelijke toestemming heeft verkregen van de onderzoeksrechter om te verhuizen van het adres opgegeven op de griffie voor uitvoering elektronisch toezicht bij voorhechtenis waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene niet verblijft op zijn inschrijvingsadres, maar wel op het adres dat hij heeft doorgegeven aan de griffie op datum van vertrek uit de gevangenis met oog op activatie VH-ET. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met het kind aan te tonen, dient opgemerkt te worden dat daartoe geen stukken werden voorgelegd. In het socio-economisch onderzoek dd. 28.02.2019 werd betrokkene ook reeds uitdrukkelijk gevraagd stukken voor te leggen met betrekking tot het wettelijke voogdijsschap over referentiepersoon. of er een bezoekenregeling getroffen werd met het kind en desgevallend dewelke en het bewijs van de uitvoering daarvan. Betrokkene liet toenertijd na enig bewijs hiervan voor te leggen, waardoor we ons in deze ook niet op het onderzoek van vorig jaar kunnen baseren. Zijn verblijfsrecht werd voorts beëindigd op 10.05.2019 In de beslissing is het volgende te lezen: "Het is heden niet duidelijk hoe de vork precies aan de steel zit: wie heeft de voogdij over het kindje? Wordt het kind bij zijn familie geplaatst door het gerecht? Is er een bezoekenregeling getroffen voor betrokkene met het kind en mag betrokkene het kind überhaupt zien? [...] Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene heden niet het recht van bewaring heeft over het kindje, noch dat er sprake is van enig bezoekenrecht dat ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd." Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, waaruit we kunnen concluderen dat hij het eens was met de inhoud van de beslissing.

Ook heden werd ter staving van zijn financiële en affectieve banden met referentiepersoon niets voorgelegd, wat gelet op het voorgaande, onontbeerlijk lijkt te zijn bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene lijkt geen open kaart te spelen, hetgeen een indicatie kan zijn dat er zaken te verbergen vallen. Het is in elk geval redelijk te stellen dat uit het dossier heden met afdoende kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager van referentiepersoon is.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 40ter en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker diende op 27.09.2019, in de hoedanigheid van vader (bloedverwant in opgaande lijn) van zijn minderjarig Belgisch kind zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dat verzoeker echter dd. 17.01.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd die de financiële of affectieve band met zijn minderjarige zoon zou aantonen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gezinsleden van de verzoekende partij allen de Belgische nationaliteit hebben. Verzoeker woont samen met zijn drie kinderen. Bijgevolg dient er getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. De kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zijn aanvraag indiende op 27.09.2019 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft een gezinsleven in België en het verplicht verlaten van het grondgebied zou hierin een inmenging vormen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker een ander adres zou hebben aangegeven dan zijn inschrijvingsadres en dat verzoeker bijgevolg niet samen woont met zijn minderjarige zoon. Dit klopt niet. Verzoeker woont weldegelijk op de [...] met zijn kinderen. Dit is tevens het adres waar zijn elektronisch toezicht bij voorhechtenis is uitgevoerd. De [...]straat, waarna in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarvan foutief wordt aangenomen dat verzoeker hier zijn elektronisch toezicht heeft uitgeoefend is een oud adres alwaar hij met zijn echtgenote woonde. Gelet op de huurverbreking, in de woning te Lille, heeft zijn zoon A. zijn vader ingeschreven op zijn adres. Sinds 17 januari 2020 is verzoeker in vrijheid gesteld onder voorwaarden en woont hij nog altijd met referentiepersoon en de rest van zijn familie op [...].

Verder wordt er in de bestreden beslissing vermeld dat gesteld kan worden dat verzoeker heden niet het recht van bewaring heeft over het kindje, noch dat er sprake is van enig bezoekreht dat ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Ook deze stelling is volledig fout. Er werd nooit een protectioneel dossier opgestart bij de jeugdrechtbank. Het spreekt dus voor zich dat verzoeker nog altijd het ouderlijk gezag heeft over zijn minderjarig kind.

Gelet op de gehele situatie, zou het weerhouden van een verblijfsvergunning aan verzoeker met een gezinscel op het grondgebied een schending zijn van artikel 8 EVRM indien hij naar zijn thuisland terug zou moeten keren. Bij de beoordeling van de proportionaliteit dient eveneens in rekening te worden gebracht dat bij de beoordeling van een beslissing de impact ervan dient te worden nagegaan op de minderjarige kinderen die eveneens de boodschap krijgen dat hun vader hier "niet gewenst" is.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De huidige bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel, zodat de schending van deze wetsbepaling niet dienstig kan worden opgeworpen. Wat betreft artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, verzoeker blijft in gebreke aan te tonen op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

2.5. De Raad benadrukt vooreerst de bijzondere situatie die in casu voorligt. Verzoeker staat momenteel onder elektronisch toezicht in het kader van een voorlopige hechtenis voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg van zijn echtgenote die de moeder was van de referentiepersoon. Verzoekers oorspronkelijk verblijfsrecht, dat hij verkreeg in functie van zijn huwelijk met de moeder van de minderjarige referentiepersoon, werd in het licht van deze omstandigheid beëindigd. Thans ligt een verblijfsaanvraag voor, in functie van voormelde minderjarige referentiepersoon.

2.6. In de bestreden beslissing kan vooreerst worden gelezen dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn minderjarig kind komt begeleiden of vervoegen omdat zijn officieel adres (waar hij zou

samenwonen met zijn minderjarig kind) verschilt van het adres dat hij heeft opgegeven bij het verlaten van de gevangenis. Aangezien geen bewijs voorligt dat verzoeker de uitdrukkelijke toestemming heeft gekregen van de onderzoeksrechter om te verhuizen van het adres opgegeven op de griffie voor uitvoering elektronisch toezicht bij voorhechtenis, is het redelijk te stellen dat verzoeker niet verblijft op zijn inschrijvingsadres (en dus niet samenwoont met zijn minderjarig kind).

Verweerder stelt verder vast dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd die aantonen dat hij een financiële en affectieve band heeft met zijn minderjarig kind. In het socio-economisch onderzoek van 28 februari 2019 werd verzoeker, naar aanleiding van een eventuele beëindiging van zijn eerder verblijf, reeds gevraagd om stukken voor te leggen met betrekking tot de wettelijke voogdij en bezoeksregeling van het kind. Er werden hierover geen stukken overgemaakt, waarna verzoekers verblijf werd beëindigd. Ook ter ondersteuning van verzoekers verblijfsaanvraag in functie van zijn minderjarig kind werden geen stukken voorgelegd ter staving van zijn financiële en affectieve banden met dit kind. Verzoeker lijkt geen open kaart te spelen aldus verweerder, wat een indicatie kan zijn dat er zaken te verbergen vallen. Het is volgens verweerder alleszins redelijk te stellen dat uit het dossier heden niet afdoende kan blijken dat verzoeker de voornaamste zorgdrager van de referentiepersoon is.

Hierna besluit verweerder: *“Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art 40ter van de wet van 15 12 1980 met worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)”*

2.7. Wat betreft het motief dat niet blijkt dat verzoeker woont op hetzelfde adres als de referentiepersoon, blijkt uit de bestreden beslissing vooreerst dat deze overweging als dusdanig niet doorslaggevend is. Immers concludeert verweerder zoals gezegd: *“Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art 40ter van de wet van 15 12 1980 met worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)”*

2.8. De notie ‘zich voegen bij’ zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereist een minimum aan relatie en geen samenwoning (naar analogie: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er is dus geen samenwoning vereist opdat er sprake is van een gezinscel tussen een minderjarig kind en zijn ouder. Andersom houdt een enkele samenwoning ook nog niet in dat er noodzakelijkerwijze sprake is van een gezinscel tussen een ouder en het minderjarig kind. Het is mogelijk voor meerdere personen om onder één dak te wonen, zonder dat daaruit ipso facto een gezinsleven voortvloeit. Hoewel dergelijks – zeker in de verhouding tussen een ouder en een minderjarig kind – hier wel een indicatie van zou kunnen uitmaken, dient de bijzondere situatie van huidige zaak in herinnering te worden gebracht. Verzoeker staat onder elektronisch toezicht voor opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg van de moeder van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers oudste zoon, verzoeker tijdens zijn verblijf in hechtenis heeft ingeschreven op het adres waar naast het minderjarig kind van verzoeker, ook verzoekers oudste zoon met zijn gezin verblijft alsook nog een andere meerderjarige zoon van verzoeker. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers minderjarig kind hierover geen zeggenschap heeft gehad. Gelet op alles wat voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk verblijft op het adres waarop hij officieel staat ingeschreven en dus samenwoont met zijn minderjarig kind, dit enkele feit nog niet inhoudt dat wordt aangetoond dat er sprake is van een gezinscel, zoals beoogd door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat zelfs indien verzoekers kritiek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet verblijft op zijn inschrijvingsadres (en dus niet samenwoont met zijn minderjarig kind) gegrond is, deze kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Wat betreft het kernmotief in de bestreden beslissing dat geen bewijzen voorliggen dat er sprake is van een financiële en affectieve band tussen verzoeker en zijn minderjarig kind, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker in voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht staat voor opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg van de moeder van de referentiepersoon.

2.10. Zoals in de bestreden beslissing wordt weergegeven, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds naar aanleiding van de mogelijke beëindiging van zijn eerder verblijfsrecht werd gevraagd om bewijsstukken over te maken die meer duidelijkheid verschaffen over zijn relatie met zijn minderjarig kind. Zo werden stukken gevraagd waaruit moet blijken wie de wettelijke voogd van het kind is, of er een bezoeksregeling werd getroffen en desgevallend welke en het bewijs van de uitvoering

daarvan. Deze vraag om bewijsstukken werd door verzoeker onbeantwoord gelaten, waarbij in de beslissing tot beëindiging van het verblijf het volgende werd gesteld: *“Het is heden niet duidelijk hoe de vork precies aan de steel zit: wie heeft de voogdij over het kindje? Werd het kind bij zijn familie geplaatst door het gerecht? Is er een bezoeksregeling getroffen voor betrokkene met het kind en mag betrokkene het kind überhaupt zien?”* Verzoeker kan derhalve niet onwetend zijn van het gegeven dat verweerder toen al meer duidelijkheid wenste over zijn precieze relatie met zijn minderjarig kind.

De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten van verweerder dat hij erover valt dat verzoeker, die thans specifiek een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn minderjarig kind, geen enkel stuk heeft overgemaakt waaruit een affectieve/financiële band blijkt tussen hemzelf en zijn minderjarig kind.

2.11. Verzoeker betoogt, *“Verder wordt er in de bestreden beslissing vermeld dat gesteld kan worden dat verzoeker heden niet het recht van bewaring heeft over het kindje, noch dat er sprake is van enig bezoeksrecht dat ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Ook deze stelling is volledig fout. Er werd nooit een protectioneel dossier opgestart bij de jeugdrechtbank. Het spreekt dus voor zich dat verzoeker nog altijd het ouderlijk gezag heeft over zijn minderjarig kind.”*

2.12. Vooreerst wijst de Raad erop dat de stelling die verzoeker foutief acht, slechts een citaat betreft uit de beslissing tot beëindiging tot verblijf (bijlage 21) van 10 mei 2019. Verder dient de Raad op te merken dat het betoog van verzoeker dat er nooit een protectioneel dossier werd opgestart bij de jeugdrechtbank, zodat het voor zich spreekt dat hij nog altijd het ouderlijk gezag heeft over het minderjarig kind, niet meer betreft dan een loutere blote bewering. In het licht van de bijzondere omstandigheden van huidige zaak, kan niet zomaar worden aangenomen dat verzoeker beschikt over het ouderlijk gezag over zijn minderjarig kind.

2.13. Verzoeker maakt gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij poneert dat hij een gezinsleven heeft in België en dat het verplicht verlaten van het grondgebied hierin een inmenging zou vormen.

2.14. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en hiermee ook niet gepaard gaat.

2.15. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 voorts gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat voormeld wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Dit alles houdt in dat een beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet reeds een beoordeling inhoudt van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.16. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan onder meer worden gekeken naar de aard en duur van de relatie met de ouders, naar de geleverde bijdragen in de opvoeding en opvang van het kind, naar de kwaliteit en kwantiteit van het contact tussen het kind en de ouder, enzovoort (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke

omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

2.17. Gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, volstaat het niet dat verzoeker de ouder is van een minderjarig kind en poneert dat er sprake is van een gezinsleven. Hij blijft totaal in gebreke om aan te tonen dat er tussen hem en zijn minderjarig kind wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van verzoeker dat zijn minderjarig kind door de bestreden beslissing de boodschap zou krijgen dat zijn vader hier niet gewenst is, kan bezwaarlijk een schending van artikel 8 EVRM aantonen.

2.18. Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder in casu in gebreke is gebleven een zorgvuldig onderzoek te leveren naar zijn gezinssituatie. Indien verzoeker alsnog zou beschikken over bewijsstukken, waaruit blijkt dat hij – ondanks de bijzondere situatie, waarbij hij in voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht staat voor opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg van de moeder van de referentiepersoon – wel degelijk een daadwerkelijke gezinscel vormt met de referentiepersoon, staat het hem vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van deze bewijsstukken. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder, gelet op de omstandigheden van de zaak, dergelijke bewijsstukken verlangt en dit in het belang van het betrokken minderjarig kind, waarbij enkel kan worden vastgesteld dat deze stukken thans niet voorliggen.

Het enig middel kan, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA